
Den hněvu

Karl Hill

Black se blížil k hospodě. Cítil se dobře. Uvolněně. Nohy ho poslouchaly, dobře se mu dýchalo. Lidí před putykou ubylo, zůstali tu jenom tři. Maličko natáhl krok. Dobře si uvědomoval, že kuřák, který na něho křičel, může být stále venku. Honem pryč, prolétlo mu hlavou. Mine je během pěti vteřin. Když se k nim blížil, věnoval jim větší pozornost. Byli tři, dobře oblečení. Dva z nich nadupaní, se širokými rameny, býčí šíjí a s mírně rozkročenýma nohama. Trénovaní muži, kteří pracují na své fyzičce. Třetí byl hubený klacek s téměř vyzáblým obličejem. Právě ten na něho zčistajasna ukázal. Black cítil, jak mu do žil stříkl adrenalin. Vytušil nebezpečí a zamířil na druhou stranu ulice, co nejdál od podezřelé trojice.

Byl skoro u nich. Muž, který na něho mířil prstem, ten nejmenší, se náhle dal do pohybu a hrnul se přímo Blackovi do cesty. Něco se mu zablýsklo v ruce. Dýka! Druzí dva se mu drželi v patách, jako by tvořili smečku.

Konfrontaci se nemohl vyhnout. Události, které následovaly, se odehrály rychle a měly zdrcující vliv.

Muž s nožem – Vyzáblý ksicht – na něho zaútočil a pokusil se ho bodnout do břicha. Byl to divoký a nekontrolovaný výpad. Black se bleskově zastavil, otočil se a popadl muže za ruku tak, že v jedné dlani sevřel jeho zápěstí, druhou ho chytil nad loktem. Zatlačil a zlomil agresorovi loketní kost. Pěkně to zapraskalo. Vyzáblík zaječel a Black ho od sebe odstrčil. Druzí dva se na něho okamžitě sesypali.

Jeden mávl pěstí a ve světle pouliční lampy se cosi zablesklo. Boxer! Black pohotově uskočil dozadu. Druhý pobuda na něho rovněž zaútočil

pěstí, přímým levým hákem, disciplinovaným a přesným, jako trénovaný boxer. Pokoušel se využít Blackova úhybného manévru. Black zvedl rameno, aby úder ztlumil. Bylo to, jako by dostal cihlou.

A pak udělal něco, co ti grázlové nečekali.

Zaútočil.

Chlap s boxerem se znovu rozmáchl. Black jeho ránu pohotově vykryl a hned nato ho kopl kolenem do rozkroku. Vymrštil ruku, tvrdě ho praštil do krku a jejím hřbetem mu rozdrtil průdušnici. Chlap začal dávit a vrávorat dozadu. Druhý z útočnicků, ten, který se choval jako trénovaný boxer, skočil Blackovi na záda. Ovinul mu paži kolem krku, začal ho škrtit a současně mu uštědřoval krátké tvrdé údery ze strany do hlavy. Black ho vši silou praštil temenem. Sevření povolilo. Oba upadli na silnici a boxer se snažil dostat Blacka pod sebe. Black se uvolnil, využil útočnickovy vlastní síly, převalil se na něho a vypálil mu parádní tečku na bradu a nos. Slyšel uspokojivé křupnutí. Boxer vytáhl nůž. Black se s mrštností akrobata zvedl, uskočil stranou a zaujal bojový postoj. Na scéně se znovu objevil chlap s boxerem a zaútočil, ale bylo na něm vidět, že má co dělat sám se sebou. Oháněl se patnáctimetrovou dýkou. Rozmáchl se paží se zjevným úmyslem podříznout Blackovi krk. Black výzvu k boji přijal, chytil chlapa za zápěstí, přitáhl si ho k sobě a zasadil mu smrtící úder pěstí do spánku. Násilník se zhroutil na ulici a zůstal ležet bez hnutí.

Vzduch prořízlo zaječení šilence. Vyzábly ksicht měl jednu ruku bezvládnou jako kus gumové hadice. Druhou, svírající nůž, se divoce oháněl, ale nedokázal zasáhnout cíl. Black se přikrčil, uviděl příležitost a vši silou ho kopl do kolene, které se promáčklo dozadu. Vyzábly ksicht zaskučel a bolestí zkřivil obličej. Black ho hranou dlaně sekl do krku. Útočník padl na asfalt. Black se přikrčil a zasadil mu poslední úder. Mířil na krk a byl tvrdý. Cítil, jak něco prasklo. Vyzábly ksicht se svalil na bok, dusil se a jeho tělo se zmítalo v křečích.

Black se otočil. Boxer byl stále omráčený. Opíral se o loket a pokoušel se zvednout. Black se nad ním hrozivě tyčil. Dupl mu na hrudník a na obličej. Zlomil mu čelist. Boxer zasténal. Black dupl znovu a potom zas, dokud sténání neutichlo.

Během necelých třiceti vteřin vyřídil tři ozbrojené muže.

Ustoupil o krok dozadu a na milisekundu pocítil nutkání ztratit se ve tmě parku. Ale brzy pominulo. Z hospody vyběhla mladá žena a uviděla ho stát

uprostřed ulice vedle tří bezvládných mužů a zareagovala jako každý normální člověk.

Začala ječet.

„Zavolejte policii!“ poručil jí hlasitě Black. „Hned!“

Ve výslechové místnosti nebyl žádný nábytek, jenom stůl a čtyři židle. Scházela tu okna a nažloutlé stěny měly barvu zaschlých zvratků. Podlahu pokrývalo tmavě šedé linoleum. Na stropě svítila jediná zářivka a zalévala místnost ostrým jasnem. Na kraji stolu přiraženého ke stěně stálo nahrávací zařízení a mikrofon. Kromě nich na něm byl jen prázdný kelímek od kávy.

Black už dvacet minut seděl na jedné z židlí a ode dveří na něho dohlížel policista v uniformě. Oba mlčeli. Black neměl náladu na řeči. Dali mu hnědou mikinu a volné hnědé tepláky. Ponožky si směl nechat. Jeho běžecké oblečení vyfotografovali, forenzní analytici v chirurgických rukavicích z něj odebrali vzorky a potom všechny kousky vložili do sáčků a odnesli.

Stále cítil pach svého potu. Dovolili mu opláchnout si krev z obličeje. Krev mužů, kteří ho před necelými dvěma hodinami napadli.

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupili dva vyšetřovatelé v civilu. Jeden byl plešoun s mírnou nadváhou a drobnými skřítkovskými rysy v kulatém obličejí. Druhý ho o něco převyšoval, na nose mu balancovaly brýle s kovovými obroučkami a vlasy měl ostríhané na krátkého ježka. Pod paží si nesl spis. Vypadá spíš jako účetní než policista, pomyslel si Black. Muž v uniformě přikývl a odešel, zavřel za sebou dveře.

Ti dva usedli proti Blackovi. Brýlatý položil složku na stůl, otevřel ji a ukázala se stránka bílého papíru s ručně napsanými poznámkami. Vytáhl z kapsy saka propisku a začal si s ní cvakat.

„Máme na vás pár otázek, pane Blacku,“ spustil. „Potřebujeme si vyjasnit některé detaily. Předpokládám, že už jste telefonoval svému advokátovi.“

„Bylo to třeba? Ale ano, volal jsem mu. Neměli bychom na něho počkat, než mi položíte těch pár otázek? Kvůli právnímu zastoupení a tak. Ne že bych ho potřeboval.“

Veškeré mluvení obstaral policista s brýlemi. Škrobeně se na Blacka usmál, ale jeho úsměv moc přátelsky nepůsobil.

„Samozřejmě že ne. Jsem detektiv inspektor Patterson a tohle je detektiv seržant Lomond. Jenom si potřebujeme vyjasnit několik věcí. Žádáme vás o malou spolupráci, pane Blacku, to je všechno.“

Black přikývl.

„Vaše celé jméno zní Adam Black a já předpokládám, že jste právník.“

Znovu přikývl. „Přesně to jsem vypověděl a máte to ve svých poznámkách.“

„Oukej. Takže přistoupíme k průběhu událostí. Na místě činu jste vypověděl, že jste byl běhat.“

„Správně.“

„Skutečně jste si šel jenom zaběhat?“

Black se na něho odměřeně podíval.

„O co vám jde? Jsem tady, abych spolupracoval. Ale skončil jsem ve výslechové místnosti s vypnutým nahrávacím zařízením a bez právníka. Navrch jste mi sebrali šaty. Co myslíte tím ‚jenom zaběhat‘? Tuhle otázku nechápu.“

„Také na ní nic k chápání není, pane Blacku. Musíme vyplnit bílá místa.“

„Žádná nejsou, není co vyplňovat. Stalo se to přesně tak, jak jsem řekl. Nejsem to já, kdo by se měl zodpovídat, ale ti grázlové, kteří mě napadli.“

Následovalo krátké mlčení a pak si detektiv seržant Lomond odkašlal.

„To nebude možné, pane Blacku.“

„Jak to?“

Lomond ho upřeně sledoval.

Black vyčkával.

„Dva z údajných útočníků jsou mrtví.“ Významná odmlka. „Zemřeli na místě činu. Třetí leží na jednotce intenzivní péče. Pokud já vím, tak může každou chvíli skonat. A jediným svědkem jste vy, pokrytý krví. A ne svou vlastní, jak lze usuzovat.“

S touhle informací se Black musel vyrovnat. Neuvědomil si, že ty parchanty zabil. Tak to je hodně špatné.

Detektiv Patterson znovu vykouznil upjatý úsměv. Zubí se na mě jako aligátor, pomyslel si Black.

„Proto musíme být důslední, jistě chápete. Musíme prověřit každou možnost. Jako právník určitě rozumíte naší snaze prozkoumat tuhle... *situaci*, jak nejlépe to lze. Byl jste běhat. Potkal jste někoho?“

„Ne.“

„A neměl jste u sebe žádnou zbraň?“ vložil se do hovoru Lomond. Na rozdíl od Pattersona se neusmíval. Jeho obličej působil prázdňím dojmem a nedalo se z něj nic vyčíst.

„Samozřejmě že ne. Když si jdu večer zaběhat, nemám důvod nosit s sebou kvér.“

„Běháte často?“

„Ano. Měl byste to vyzkoušet.“

Blackovi se zdálo, že se na těstovitém obličejí detektiva seržanta Lomonda objevil náznak podráždění. Takže je přece jenom člověk.

„A jeden z těch tří vás bezdůvodně napadl?“ pokračoval Patterson. Připomínku ignoroval a studoval svoje poznámky. „Je to tak?“

„Přesně to vám říkám,“ odpověděl Black. „Vrhl se na mě s nožem v ruce. Následovali ho jeho dva kumpáni, také ozbrojení noži. A boxerem, pokud mi paměť dobře slouží. To je pravda. Nepřeslechl jste se. Ten chlap měl boxer. To je právě na paměti to zvláštní. Když hledíte smrti do tváře a máte ji opravdu blízko, přímo před očima, tak najednou všechno vnímáte s maximální ostroší a do mozku se vám vryjí detaily. Copak na té ulici není kamera?“

„A ty muže jste neznal? Byl to úplně náhodný útok?“

„Přesně tak. Neměl byste si všechno zapsat?“

„Ti muži vás napadli, a to zcela bezdůvodně. Co se stalo pak?“

„Bránil jsem se.“

Opět se rozhostilo ticho a oba vyšetřovatelé se soustředili na Blacka, který jim upřený pohled oplácel.

„Máte nějaký vztah ke Grantově rodině?“ zeptal se zničehonic Lomond. V oslnivém světle zářivky si Black všiml, že není úplně plešatý, ale má na hlavě zbytky téměř neviditelných jemných vlásků.

Black čelil jeho pohledu tři vteřiny.

„Nechápu, kam tím míříte. Kdo sakra je Grantova rodina?“

„Říká vám něco jméno Damian Grant? Anebo Tommy ‚Čajíček‘ Thompson?“

„Jaký čajíček?“

Patterson se poškrábal propiskou za uchem. Našpulil rty, jako by si připravoval svá další slova. Potom se ozval.

„Některé věci nám tu neseďí, pane Blacku.“

„Například?“

Patterson se zamračil.

„Tak zaprvé – proč by tři ozbrojení muži zčistajasna zaútočili na neozbrojeného člověka před rušnou hospodou v klidné vesnici, jako je Eaglesham? Nedává to smy-“

„Ledaže by si chtěli vyrovnat účty,“ skočil mu Lomond do řeči. „Třeba je za tím zlá krev.“

Black zavrtěl hlavou. „Vaše připomínka je naprosto správná, ale nemá žádné opodstatnění. V tomhle jste úplně vedle. Nikdy jsem se s nimi neseťkal a není mezi námi zlá krev. Vůbec nic. Někdy opravdu bývá nejpříjemnější ta nejjednodušší teorie.“

„A to?“ zeptal se Patterson.

„Že mě tři psychopati napadli zcela bezdůvodně.“

„Ale pak je tu bod číslo dvě,“ nedal se Lomond, „a právě ten se snažím pochopit.“

Black vyčkával, ale měl celkem slušnou představu, o čem bod dvě bude.

„Jak se může neozbrojený chlap ubránit třem ozbrojeným útočníkům, aniž by utrpěl jediné škrábnutí? Tohle mi vážně hlava nebere.“

Náhle se otevřely dveře a všichni tři k nim vzhledli.

Do místnosti vešel muž s kufříkem v ruce. Měl na sobě džíny, pulovr s límečkem, hodně drahou nepromokavou khaki bundu a na nohou kožené kotníkové boty. V oválném opáleném obličejí svítily bystré vypočítavé oči a nad nimi se ježila čupřina světle hnědých vlasů. Mohlo mu být čtyřicet, byl štíhlý a vypadal v prvotřídní kondici. Kývl Blackovi na pozdrav a ten mu odpověděl stejným gestem. Nato přistoupil ke stolu a zkoumavě se zahleděl na oba detektivy, jako by odhadoval, co jsou zač.

„Pánové, jmenuju se Simon Fletcher a jsem advokát pana Blacka.“

Neposedil se. Místo toho položil kufřík na stůl.

„Doufám, že nebudu muset tenhle kufřík otvírat. Je můj klient zatčen?“

„Pan Black je tak laskavý, že nám pomáhá s vyšetřováním,“ odpověděl detektiv inspektor Patterson. „Zatčen není.“

„Aha. Pokud vám pouze pomáhá s vyšetřováním, chápu to tak, že nehodláte mého klienta obvinít.“

„Naší prvořadou povinností je nedospívat k předčasným závěrům a brát v úvahu všechny možnosti. Tohle je vážná věc, jistě chápete. Rád bych vám připomněl, že si tu můžeme pana Blacka ponechat až čtyřicet hodin.“

Fletcher si odkašlal, jako by se chystal pronést proslov.

„Bylo mi řečeno, že pana Blacka napadli tři muži, když si šel zaběhat. Je to tak?“

„Na první pohled to tak vypadá.“

„Na první pohled. Což obvykle znamená, že přesně to se stalo. A proto, pánové, opakují svou otázku – hodláte proti mému klientovi vznést obvinění?“

Patterson zavrtěl hlavou.

„Jestliže nemáte v úmyslu mého klienta obvinít, potom nevidím důvod, proč byste ho tu měli déle držet. V tomhle bodě se shodneme?“

Patterson neodpověděl. Detektiv seržant Lomonds se dál tvářil netečně.

„Ale přece jste si vzali oblečení pana Blacka, což znamená, že jste s ním jednali jako s podezřelým. Což, předpokládám, není. Vzali jste mu i boty?“

„Je to běžný postup a vy to víte. Musíme shromáždit důkazy. Někdy jako pouhou formalitu. Takže ano, vzali jsme mu boty.“

„V tom případě se zdá, že budu muset ten kufřík přece jenom otevřít,“ povzdechl si Fletcher.

Na dvou stříbrných číselných zámčích nastavil správnou kombinaci, zvedl víko a vylovil pár běžeckých bot, které Blackovi hodil.

„Jdeme, Adame. Tady už být nemusíš.“

Zamířili do přístavby policejní stanice, kde na ně čekala Jennifer s čtyřletou dcerkou Merryn. Policista, který je doprovázel, přikývl a nechal je stát u vchodu, masivních dvojítych dveří.

„Zatím nemůžu odejít,“ posteskl si Black a opřel se o stěnu. Zhluboka se nadechl a zavřel oči ve snaze uklidnit si nervy. Stačilo něco málo přes dvě hodiny a jeho svět se dramaticky změnil. Vlastní život mu najednou připadal neskutečný.

„Co se tam sakra stalo?“ zeptal se Fletcher tiše a naléhavě.

„Přesně to, co jsem povídal. Najednou se na mě sesypali tři grázlové a chovali se jako blázni. Měli nože a jeden navrch boxera. Tomu bys nevěřil.“

„Ježíšikriste,“ zhrozil se Fletcher. „Neměl jsem ponětí, že Eaglesham je taková válečná zóna. Tolik k usedlému životu na venkově. Uděláš nejlíp, když mi všechno vyklopíš. Ale až ráno. Tedy pokud se na to cítíš, samozřejmě. Nemohl bych ti zazlívát, kdybys potřeboval nějaký čas na vzpomínání.“

„Jsem v pohodě. Jenom trochu ořesený. Nic, co by nespravila sklenka brandy. Anebo deset.“

Fletcher se nevesele uchechtl. „Na policejní stanici jsem nebyl dobrých patnáct let. Možná jsem plácal nesmysly, fakt nemám zdání. Trestní právo nikdy nebylo můj *pièce de résistance*, ale myslím, že moje vystoupení bylo... přijatelné. Zejména ta část s kufříkem.“

„Tak ta byla přímo excelentní,“ zakřehnil se Black. „Učiněný zázrak. Ty patříš na prkna, která znamenají svět. A díky za ty boty. Jsou mi krapet těsné...“

Fletcher si odfrkl. „Žebráci si nemůžou vybírat – a pamatuj na navrátila.“

„Samozřejmě.“ Black se zamračil. „Bylo to divné.“

„Co?“

„Nevznesli proti mně obvinění. Mohli si mě tam nechat déle. Skoro jako by nevěděli, co si se mnou počít. Jako by na něco čekali. Vypytávali se mě, přestože jsem neměl právního zástupce. Nezapisovali si poznámky. Nepřijde ti to kapku zvláštní?“

„Ty se ptáš mě? Hele, než tě zase začnou vyslychat, nezapomeň se mnou uzavřít obchodní smlouvu.“

Black se unaveně usmál. „Byla to dlouhá noc. Díky, že jsi přišel. Nevěděl jsem, komu jinému zavolat. Vážně jsi dobrý kámoš.“

„Napadli tě tři maníci a policajti k tomu přistoupili úplně blbě. Bylo to to nejmenší, co jsem pro tebe mohl udělat. Samozřejmě to mám u tebe a vyberu si to ve velkém stylu.“

„Přirozeně. Nic menšího jsem nečekal. Ještě něco. Drobný detail. Dva z útočníků zemřeli.“

Fletcherův úsměv povadl. „Tomu říkáš drobný detail? Dva chlápci jsou po smrti?“

„A policie zmínila rodinu Grantových. Slyšel jsi o nich?“

Fletcher viditelně zbledl. Rozčileně si prohrábl vlasy a zamrkal, jak se snažil informaci vstřebat.

„Ty ne? Kdes byl? Na měsíci?“ Zavrtěl hlavou. „Proslýchá se, že ti se s nikým nepárou. Když dostanou facku, rozhodně nenastaví druhou tvář.“

Prahnou po krvi a neštítí se zabíjet. Teda pokud je něco pravdy na tom, co se o nich říká – což asi je. Jsou to gangsteři toho nejostřejšího formátu. Nechci tě strašit, ale jsou to pěkní gauneři. Lepší je se jim vyhnout. Což se ti nepovedlo.“

„Zato teď se začínám bát.“

„Což bys měl.“

Black se zhluboka nadechl. Potřeboval si ulevit. „A kurva!“

Když Black vstoupil do čekárny, zjistil, že kromě Jennifer a Merryn Kuvnitř nikdo není. Místnost působila depresivně. Podél jedné stěny stála řada židlí z modrého plastu a před nimi se krčil nízký stolek se starými časopisy o bydlení. V rohu se hrbil kávovar s cedulí, že je mimo provoz. Osvětlení bylo stejné jako ve výslechové místnosti – předimenzovaná zářivka, zalévající prostor pod ní nepříjemným oslnivým jasem. Okna chyběla a byla tu zima. *Místnosti bez oken*, pomyslel si Black. *Toho architekta by měli zastřelit.*

Merryn měla na sobě růžovo-oranžovou kombinézu, ležela natažená přes dvě židle přikrytá dekou a spala.

Jennifer se zvedla.

„Proboha, Adame! Co se to sakra děje? Volal mi Simon...“

Black ji k sobě přivinul a do nosu se mu vetřela vůně její vymydlené pleťi a vyšamponovaných vlasů. Nepatří na místo, jako je tohle.

„Doma ti to povím,“ zašeptal jí do ucha. „U skleničky.“

Jennifer ho přivinula blíž k sobě. „Co se stalo, Adame?“

„Průšvih. Stal se příšerný, neuvěřitelný průšvih. Ale už je to v pořádku. Nic se neděje.“ Maličko se poodtáhl a pokusil se usmát. „Horší jsou ty rozvařené těstoviny.“

Začala vzlykat a on ji konejšivě sevřel v náruči. Vzpomněl si na krvavý měsíc a její předtuchu, že přináší smůlu. Raději nemyslet.